

Menas gyventi gerai kiekvieno rankose

Gegužės 12 dieną Kupiškio viešojoje bibliotekoje pristatytos dvi debiutuojančios rašytojos Jurgitos Navikienės knygos tuo pačiu pavadinimu „Menas gyventi gerai“. Renginį moderavo ir ištraukas iš knygų skaitė viešnią atlydėjęs žurnalistas Arūnas Limantas.

Banguolė
ALEKNIENĖ-ANDRIJAUSKĖ

KŪRYBOS IŠTAKOS

J. Navikienę negausiai susirinkusiai auditorijai pristatė Kupiškio viešosios bibliotekos direktoriaus pavaduotoja Skaistė Bakanienė: „Vakaro viešnia yra trijų vaikų mama, draugė, kaimynė, lektorė, įmonės direktorė ir debiutuojanti rašytoja, parašiusi po metų nuo pirmos knygos pasirodymo ir antrą knygą „Menas gyventi gerai“.

A. Limanto įžanginis žodis buvo citata iš J. Navikienės antrios knygos: „Nesuprantu dar daug dalykų gyvenime. Kai kurie jų disonuoja su šviesaus atminimo močiutės Leopoldos pasakojimais apie amžinąsias vertybes. Kai kuriuos dalykus ir reiškinius matau kitaip, nei pateikia žiniasklaida. Nesiginčiju ir niekam neįrodinėju savo tiesos. Tik stengiuosi surikiuoti savo mintis. Kartais pavyksta, kartais nelabai. Žinau, kad bus skaitančių ir nesutinkančių. Kritikuojančių ir peikiančių, bus ir pritariančių ar radusių atsakymus. Tikiu, kad esu jūsų pakeleivė. Kai kur mūsų keliai susikerta, o kartais išsiskiria. Taip ir turi būti, nes visi esame asmenybės ir kuriame savo meną gyventi gerai.“

J. Navikienė pasidžiaugė, kad su skaitytojais susitinka nuostabioje Kupiškio viešojoje bibliotekoje. Kalbėjo, kad knygos pavadinimas įpareigoja atsipalaiduoti, nes menas gyventi gali būti kuriamas tada, kai esame atsipalaidavę, kai mus aplanko geros mintys. Paragino susitikimo dalyvius tiesiog pasimėgauti buvimu ramiai, be skubos, be pašalinių minčių.

A. Limantas papasakojo, kad šios knygos yra Jurgitos dienoraščiai. Vieną dieną ji pradėjo rašyti ir nusprendė, kad turbūt galima drąsiai pasiegti ir paviešinti dienoraščius. Šios knygos apie tai, ką stipri, savarankiška moteris jaučia

Debiutuojanti rašytoja Jurgita Navikienė Kupiškio viešojoje bibliotekoje pristatė knygą „Menas gyventi gerai“. Autorės nuotraukos

kiekvieną dieną, kas jai skauda, kuo ji džiaugiasi, kaip sprendžia problemas. Apie emocijas ir šeimą, apie visuomenę ir valstybę. Šiek tiek paliečiami ir darbuotojų, darbdavių santykiai, šeimos reikalai, sėkmės ir nesėkmės.

„Tai knyga apie paprastą, tikrą gyvenimą, kurį gyvena Jurgita, vadovaudama įmonei, turėdama begalę visuomeninių veiklų. O kas yra Jurgita? Knygos sutiktuvėse kartais parašoma, kad ji auditorė ir trijų vaikų mama. Visgi reikia pridurti, kad Jurgita yra viena žinomiausių, populiariausių Lietuvoje auditorių. Auditoriai susiję su buhalterija. Mokesčių įstatymai gana sudėtinga sritis, kurioje Jurgita jaučiasi labai gerai“, – apibūdino rašytoją moderatorius ir jos paklausė, kas visgi nutiko, kad pradėjo rašyti.

J. Navikienė atsakė, kad negalinti paaiškinti, kodėl taip atsitiko. Prispazino, kad yra skaičių žmogus. Jai visur reikia logikos.

Rašymui lemtingi buvo 2023 metai, kai sulaukusi 50 metų per Velykas parašė pirmą savo įrašą feisbuko socialiniame tinkle. Tai buvo šventinis sveikinimas. Antrą šventinę dieną kilo noras vėl kažką parašyti.

„Kaip auditorė gaudau klaidas, bandau į viešumą iškelti nesąžiningumo atvejus, pasakyti klientui, kas gerai, kas blogai. Kartais norisi ir visuomenei pasakyti, kad yra visokių problemų. Socialinių tinklų sklaida tai padeda padaryti, šiek tiek plačiau išėiti į viešumą. Bet nenoriu ir nemėgstu kitam žmogui aiškinti ir niekam neaiškinsiu, kaip

reikia gyventi. Nemėgstu, ir kai mane kažkas auklėja. Tik pažįstamų, giminaičių, draugų pasakymai, perskaičius mano mintis, kad ir jie taip ar panašiai galvoja, užkabina kūrybinį nervą, kuris skatina rašyti toliau. Toks palaikymas rašančiam žmogui svarbus. Be to, tas ant popieriaus milijonų skaičiams išvargina, nors turiu ir daug padėjėjų, kurie nudirba šiuos darbus. Tai rašymas yra tarsi poilsis, atsipalaidavimas nuo skaičiavimo. Gyvenime, kaip buhalteriai, mėgstu viską subalansuoti, kad būtų pusiausvyra tarp materialių ir dvasinių dalykų“, – kalbėjo rašytoja apie kūrybos pradžią ir įkvėpimo šaltinius.

J. Navikienė mokykliniais metais Šiauliuose baigė ir dailės mokyklą. Taigi prisilietė prie meninės kūrybos. Tiesa, kad ją tėvai šiek tiek ir vertė lankyti šią mokyklą, bet suaugusi suprato, kad kūryba praturtina kiekvieną žmogų.

Rašytoja teigė, kad yra optimistė, stengiasi ir sunkiose situacijose įžvelgti nors mažiausią šviesos spindulėlį. Jai patinka gyventi nedideliame mieste.

„Aš niekada nesu gyvenusi niekur kitur, tik Šiauliuose. Kai reikėjo rinktis kur studijuoti, tai pasirinkau irgi Šiaulius. Kuo mažesnis miestas ar miestelis, tuo lengviau kvėpuoti“, – sakė viešnia.

KUR IR KAIP IEŠKOTI ATSAKYMŲ

Ji savo knygoje rašo, kad nežino atsakymų į visus gyvenimo klausimus, bet žino, kur ieškoti

atsakymų. Kartais galbūt žmogaus išdidumas ar ego neleidžia paprašyti pagalbos, patarimo. Kitas žmogus negali žinoti, ko tau reikia. Prašyti pagalbos nereiškia, kad savo gyvenimo vairą atiduodame į kitų rankas. Svarbiausius sprendimus turime patys daryti, save kurti patys. Baisu, kai žmogus pasako, kad kažkoks žmogus jam sugadino gyvenimą. O ką jis pats darė, kad taip nenutiktų.

Buhalterinį inventorizacijos terminą, pasak A. Limanto, Jurgita pritaiko ir savo gyvenime teigdama, kad inventorizuoti galima viską, ne tik daiktus, bet ir būnančius šalia žmones.

„Inventorizacija ne tik skaičiavimas, bet ir kokybės patikrinimas. Ar daiktas dar tinkamas naudoti, ar nebetinkamas. Siūlyčiau pradėti nuo daiktų inventorizacijos. Grįžę į namus kritiškai pažūrėkite, kiek turite nereikalingų daiktų. Jais atsikračius lengviau pasidaro kvėpuoti. Nesakau, kad visus reikėtų išmesti. Galima dovanoti, atiduoti tiems, kuriems to daikto reikėtų.“

Jausmų ir emocijų inventorizacija sudėtingesnė, bet kiekvienam įmanoma. Kartais pririekia ir savo charakterį pašlifuoti, jei norime sklandžiau su kitais žmonėmis bendrauti, kad mums sektųsi. Visada siūlau pajausti, su kuo gera bendrauti, o kas mus išveda iš kantrybės. Pavyzdžiui, aš turiu draugę, su kuria užtenka vieną kartą per metus pasimatyti ir daugiau nebesinori“, – išsakė savo požiūrį rašytoja.

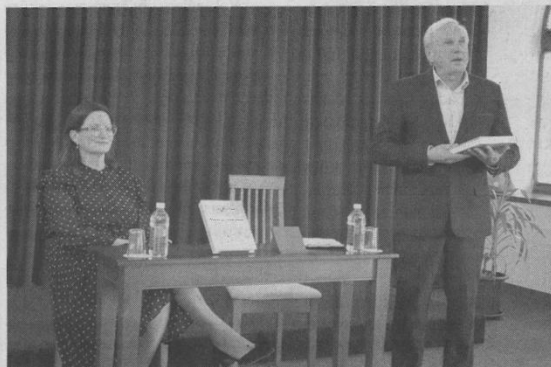
Susitikimo pabaigoje J. Navikienė visus ragino nepavargti nepaliumamai kurti savo meną gyventi gerai, nepaisant to, kiek nueita kelio. Ragino galbūt nuo šiandien pradėti visiškai kitaip žiūrėti į savo namus, į artimuosius, į bet kokias veiklas ir imti likimą į savo rankas. Stipriai nesilaikyti įsikibus į praeitį, trukdančią žengti į priekį.

Ji dar pridūrė, kad Šiauliuose įkūrė Laimingų žmonių klubą, tokį klubą galėtų įkurti ir Kupiškio moterys. Šis klubas atviras ir vyrams. Jo nariai nemoka nario mokesčio, išsilaiko iš 1,2 proc. paramos ir asmeninių lėšų. Keliauja po įdomias savo miesto ir Lietuvos vietas, dalyvauja įvairiuose renginiuose. Susitinka kartą per mėnesį. Tiek užtenka.

Šį kartą, kaip ir po kiekvieno susitikimo su skaitytojais kituose miestuose, J. Navikienė padovanavo savo knygų ir bibliotekai.

Jurgita Navikienė padovanoja bibliotekai knygą su dedikacija.

Su rašytoja bendrauti padėjo ją atlydėjęs žurnalistas Arūnas Limantas.